

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ό,τι καλύτερο
μου έχει συμβεί

ΚΕΔΡΟΣ

Βαγγέλης Ραπτόπουλος: *Ό,τι καλύτερο μου έχει συμβεί*

ISBN 978-960-04-5119-1

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Βαγγέλης Ραπτόπουλος, 2021

© Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2021

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Ποιος είσαι εσύ;

Όταν ήμουν μικρότερος, πίστευα ότι το χειρότερο που μπορεί να σου συμβεί είναι να σε αδικήσουν. Σε μια χώρα σαν την Ελλάδα, όπου δεν υπάρχει αξιοκρατία και όπου βασιλεύει η αδικία, μπορεί να φανταστεί κανείς τι με περίμενε.

Οι αφορμές για να αισθανθώ αδικημένος ήταν κυριολεκτικά άφθονες, από τη στιγμή που δήλωνα, και ήμουν, επαγγελματίας συγγραφέας. Για την ακρίβεια, είχα γίνει σχετικά γνωστός από νωρίς και προσπαθούσα να κερδίζω τα προς το ζην από το γράψιμο.

Με τον καιρό, έκοψα την καλημέρα σε πολλούς και μάλωσα με άλλους τόσους, με αποτέλεσμα να πλημμυρίσει με αγανάκτηση και οργή η μέχρι τότε άδολη καρδιά μου.

Ξεχνούσα ότι το δίκιο είναι υποκειμενικό και όχι απόλυτο. Πράγμα που σημαίνει ότι ίσως, και ως νό-

μιζα το αντίθετο, δεν είχα πάντα δίκιο. Και πιθανότατα κι εγώ ο ίδιος αδικούσα άλλους.

Αρρώστησα στο τέλος κι άρχισα να υποφέρω από χρόνιους πόνους (αθροιστική κεφαλαλγία). Λένε ότι ο πόνος στη ζωή μας έρχεται πάντα προκειμένου να μας δώσει ένα μάθημα.

Εγώ, που τόσο δυσκολεύομαι να ζητήσω βοήθεια, αναγκάστηκα να καταφύγω στην ψυχοθεραπεία.

Όπως για τις σπουδές ο κόσμος λανθασμένα πιστεύει ότι όλα εξαρτώνται από τον καθηγητή, ενώ τη διαφορά την κάνει ο μαθητευόμενος, έτσι και στην ψυχοθεραπεία.

Εάν δεν έχεις σκοπό όχι μόνο να σκάψεις μέσα σου και τίμια να αναλύσεις και να κρίνεις τον εαυτό σου, αλλά επιπλέον να αλλάξεις συμπεριφορά και συνήθειες, ακόμη και ο πιο τέλειος ψυχοθεραπευτής δεν θα σε σώσει.

Υστερα από καμιά τριανταριά συνεδρίες και δουλειά περίπου έξι μηνών (έκανα γνωσιακή-συμπεριφορική ψυχοθεραπεία), κωδικοποίησα τα συμπεράσματά μου με φράσεις σαν ρητά, που στόχο είχαν να μου θυμίζουν τι οφείλω ανά περίπτωση να πράττω.

Η βασική θεραπεία για την τερατώδη αγωνία μου μην τύχει και με αδικήσουν προήλθε από μία φρά-

ση που εξακολουθώ να πιπιλάω σαν καραμέλα στο μυαλό μου: «Κανέννας δεν μου χρωστάει τίποτα».

Δεν έγινα ακριβώς άλλος άνθρωπος. Και πάλι, η πρώτη μου αντίδραση είναι αυθόρμητα η ίδια. Θυμώνω κι εξανίσταμαι όποτε βλέπω να με αδικούν ή και να αδικούν τους άλλους. Τώρα πια, όμως, έμαθα το μάθημά μου.

Επαναλαμβάνω μέσα μου το ξόρκι («Κανέννας δεν μου χρωστάει τίποτα») και κατορθώνω να διαχειριστώ τα συναισθήματα που μου γεννάει η κάθε είδους αδικία – είτε συμβαίνει στ' αλήθεια είτε τη φαντάζομαι. Κι έτσι, πάω αλώβητος παρακάτω.

Όταν είχα κατορθώσει να αντιμετωπίσω το πρόβλημά μου, η αγαπημένη μου ψυχοθεραπεύτρια μου είπε κάτι που με αποσβόλωσε.

Κάτι που αποτελεί ύψιστη σοφία και συνιστά το αντίθετο της περίφημης ατάκας του Ελληναρά (και της πτωχαλαζονικής στάσης που αυτή συνεπάγεται ή προϋποθέτει), του κωμικοτραγικού: «Ξέρεις ποιος είμαι εγώ, ρε;»

«Και πάλι είναι εγωιστική η άποψή σου», μου είπε εκείνη την ημέρα η ψυχοθεραπεύτριά μου. «“Κανέννας δεν μου χρωστάει τίποτα”! Και ποιος σου είπε ότι τίθεται καν τέτοιο ζήτημα; Ποιος είσαι εσύ, για να σου χρωστάνε ή να μη σου χρωστάνε;

Ξεκόλλα από τον εγωισμό σου και χώνεψε την πικρή αλήθεια. Είσαι μία ελάχιστη μονάδα, κυριολεκτικά ένα τίποτα. Αυτή η συνειδητοποίηση, αυτή η ψυχρολουσία, θα σου αποκαλύψει την πραγματική σου θέση μες στο σύμπαν».

Ό,τι καλύτερο μου έχει συμβεί τελευταία

Σχεδόν σαράντα χρόνια σκύψιμο πάνω από χαρτιά και πληκτρολόγια, και κάπου τριάντα – ως επί το πλείστον, πολυσέλιδα – βιβλία δεν μπορεί παρά να έχουν και βλαβερές συνέπειες.

Σύμφωνα με τους ορθοπεδικούς, πάσχω από αυχενικό: τρεις από τους σπονδύλους μου απέμειναν χωρίς μαλακούς ιστούς και ακουμπούν μεταξύ τους πιέζοντας τα νεύρα. Με αποτέλεσμα, μία τενοντίτιδα στο αριστερό μου μπράτσο και πόνο αρκετό για να μην κοιμάμαι επί μήνες.

Να τι με οδήγησε στο κολυμβητήριο το φθινόπωρο του 2016. Το οφείλω και στη γυναίκα μου, που κολυμπούσε από μικρή και κατόρθωσε να με παρασύρει.

Προκειμένου, όμως, να εξακολουθήσω τακτικά την προπόνηση, έπρεπε να ξεριζώσω από μέσα μου

την κυρίαρχη άποψη ότι όταν δεν δουλεύεις, καλό είναι να κάθεται.

Και να την αντικαταστήσω με εκείνη που λέει ότι ακόμα κι όταν δεν δουλεύεις, οφείλεις να ασκείς και να καταπονείς οικειοθελώς το σώμα σου, έτσι ώστε να παραμείνεις υγιής και να μπορείς, τελικά, και να κάθεται.

Γύρω στα τέσσερα χρόνια αργότερα, θα έλεγα πως το κολυμβητήριο είναι ό,τι καλύτερο μου έχει συμβεί τελευταία.

Κατ' αρχάς, όταν κάνεις μια δουλειά όπου χρησιμοποιείς βασικά το μυαλό σου, είναι μεγάλο δώρο ένα άθλημα όπου χρησιμοποιείς βασικά το σώμα σου.

Λογάριασε, ύστερα, το γεγονός ότι το σώμα σου βαπτίζεται καθημερινά στο νερό επί μία ολόκληρη ώρα (αν δεν έχεις χάσει την αίσθηση του ιερού, ξέρεις ότι η βάπτιση αποτελεί μυστήριο και λειτουργεί ως εξαγνισμός και προϋπόθεση μύησης).

Και, ακόμη πιο πολύ, λογάριασε ότι η δημοτική πισίνα, όπου κολυμπάμε παρέα με τη Σταυρούλα, είναι ανοιχτή, στο ύπαιθρο, και άρα το σώμα σου εκτίθεται τον χειμώνα στο κρύο και το καλοκαίρι στον ήλιο.

Μιλάμε για έναν θρίαμβο του σώματος. Και, ταυτόχρονα, για μία πανωλεθρία του, αν λογαριά-

σει κανείς τα σώματα των ηλικιωμένων με τα οποία έρχεσαι διαρκώς σε επαφή, σε πιο στενή επαφή ίσως από όση αντέχεις ορισμένες φορές.

Σιγά σιγά, όμως, κι αυτό ακόμη άρχισε να περιλαμβάνεται στα θετικά της όλης ιστορίας. Γιατί πού καταλήγει ο συγχρωτισμός με τόσες ηλικιωμένες στην πισίνα και με τόσους ηλικιωμένους όχι μόνο στην πισίνα, αλλά και στα αποδυτήρια και στα ντους, χωρίς μαγιό ή πετσέτες και μπουρνούζια;

Όλα αυτά τα γυμνά γερασμένα σώματα, όλη αυτή η εξοικείωση με την παρακμή της σάρκας με ωθούν να συμφιλιωθώ και με τα δικά μου επερχόμενα γηρατειά.

Και για να μη νομίζει κανείς ότι πρόκειται για μια σκέτα μελαγχολική εμπειρία, ιδού ένα στιγμιότυπο απροσδόκητης ευθυμίας.

Μου έτυχε κάποτε να ακούσω τη συζήτηση δύο συγχολυμβητών μου, γύρω στα ογδόντα.

«Κατά τις έντεκα βάζω την κυρά μου για ύπνο», έλεγε ο ένας, διευκρινίζοντας ότι η σύζυγός του πάσχει από άνοια. «Και μετά περιμένω να πάει η ώρα δώδεκα τα μεσάνυχτα, οπότε βλέπω στο Ίντερνετ, τουλάχιστον για κανένα τέταρτο, βίντεο με γυμνά γυναικεία στήθη. Μου το έχει συμβουλευσει ο γιατρός μου. Κάνει, λέει, καλό στην καρδιά».

Η ουσία

Ως τώρα πίστευα ότι η ουσία κρύβεται στα μυθοπλαστικά βιβλία μου, και για την ακρίβεια στα μυθιστορήματα και στα διηγήματά μου.

Έπρεπε να περάσω τα εξήντα για να ανακαλύψω ότι η ουσία μπορεί και να είναι συνώνυμη με την ίδια τη ζωή μου, και ότι ο καλύτερος τρόπος έκφρασης για κάτι τέτοιο είναι αυτή εδώ η σύντομη φόρμα.

Παλαιότερα συνήθιζα να λέω ότι όσο λιγότερο μοιάζουν με τη ζωή μου τα βιβλία μου, τόσο πιο πολύ μιλάνε για μένα. Πίστευα ότι η μυθοπλασία, με τον μαγικό της τρόπο, είναι σε θέση να συλλάβει πιο καλά την (κρυφή) ουσία των πραγμάτων, δηλαδή, ότι λέει την αλήθεια, και ας ψεύδεται.

Μεγαλώνοντας, όμως, διαπίστωσα ότι η θυμώση διάθεση που αποκτάς, σχεδόν θέλοντας και μη, με την πάροδο του χρόνου και με το να έρχεσαι όλο

και πιο κοντά στο τέλος σου, λειτουργεί όπως και η μυθοπλασία, κι έχει την ικανότητα να φανερώνει, γυμνή και σε βάθος, την (κρυφή) ουσία των πραγμάτων, χωρίς να ψεύδεται, λέγοντας ευθέως την αλήθεια.

Όσο για τη συγκεκριμένη φόρμα, τον δρόμο προς αυτήν μου αποκάλυψε πρώτος ο Καβάφης (όχι των ιστορικών ποιημάτων, αλλά όσων μοιάζουν βγαλμένα από τη ζωή του, με την ανέλπιστα πεζότητα του ύφους και της θεματολογίας τους).

Και μετά, δύο Αμερικανοί πεζογράφοι, που έγραφαν και ποίηση, χωρίς να υστερούν ως ποιητές, αλλά και χωρίς να καταξιωθούν ως τέτοιοι. Ποιήματα πεζά, τρόπον τινά, που αφηγούνται και αυτά ιστορίες, και που όλα ανεξαιρέτως είναι αυτοβιογραφικά. Ο Τσαρλς Μπουκόφσκι και ο Ρέιμοντ Κάρβερ.

Αρχικά, λοιπόν, έγραψα τα περισσότερα από όλα αυτά τα σύντομα κείμενα με τη μορφή ποιήματος, αλλάζοντας κάθε λίγες λέξεις στίχο (είχα μάλιστα επιλέξει έναν παράδοξο τρόπο παράθεσής τους: οι στίχοι ήταν κεντραρισμένοι στη σελίδα και δεν ξεκινούσαν στοιχισμένοι στα αριστερά).

Στο τέλος, όμως, η συγκεκριμένη μορφή μου φάνηκε πολύ εξεζητημένη και εντυπωσιοθηρική, ή ίσως χωρίς ιδιαίτερο νόημα και ουσία, κι ένωσα τις

φράσεις, δίνοντας στα κείμενα τη μορφή που έχουν τώρα, τη μορφή πεζού δηλαδή, όπως ακριβώς έκανα σχεδόν πάντα από τότε που ξεκίνησα τη σταδιοδρομία μου στη λογοτεχνία.

Αν κέρδισα κάτι από όλη αυτήν την περιπέτεια, είναι ότι οι ιστορίες που διαλέγω να αφηγηθώ, τα θέματα που θίγω προσεγγίζονται με έναν τρόπο όσο γίνεται πιο συνοπτικό, συμπυκνωμένο και λακωνικό, ζωντανεύουν μόνο με δύο τρεις ελάχιστες φλασιές ή πινελιές, αποκτώντας την ελάχιστη δυνατή έκταση, δειγματοληπτικά, θα λέγαμε.

Κατά τα άλλα, εννοείται ότι τα κείμενα δεν άλλαξαν σε κάτι, μόλις έπαψαν να μιμούνται από πλευράς μορφής (ή μάλλον από πλευράς στοιχειοθεσίας) τα ποιήματα: ίδιες φράσεις, ίδια στίξη και, προφανώς, ίδια ουσία.

Αφού έγραψα είκοσι δύο κείμενα, μεταξύ αυτοβιογραφικού διηγήματος και εξίσου αυτοβιογραφικού δοκιμίου, ανακάλυψα ότι υπήρχαν και άλλα παρόμοια κείμενά μου (κάπου δεκατέσσερα ακόμη), οπότε μιλάμε για τριάντα έξι συνολικά, γραμμένα τα τελευταία χρόνια, στο ίδιο πνεύμα και, ασφαλώς, με την ίδια ουσία.

Είναι σαν να μου τριβέλιζε εδώ και καιρό το μυαλό η ιδέα να γράψω κάτι ανάλογο, χωρίς να μου

είναι πάντα συνειδητό κάτι τέτοιο. Μια διαδικασία που θυμίζει τον περιβόητο στίχο του Καβάφη από τον «Δαρείο», που λέει: «επίμονα κ' η ποιητική ιδέα πάει κ' έρχεται».

Όταν είχα ολοκληρώσει το βιβλιαράκι με την ιστορία της ζωής μου ή, πιο σωστά, με όλα όσα αποτελούν ό,τι καλύτερο μου έχει συμβεί, συνειδητοποίησα ότι δίσταζα να δημοσιοποιήσω τόσο προσωπικά και μύχια πράγματα.

(Δεν αποκλείεται, τελικά, αυτό που με παρακίνησε να καταπιαστώ με το γράψιμο του παρόντος να είναι το ντοκιμαντέρ για την αφεντιά μου, που γυρίζει από πέρυσι το καλοκαίρι ένας αρχαίος φίλος, ο σκηνοθέτης και συγγραφέας Σάββας Χουλιαράς.)

Σε μια πρώτη φάση, αποφάσισα να αφήσω το βιβλίο κατά μέρος. Στη συνέχεια, όμως, μου ήρθε μια φαινή ιδέα. Πώς θα ήταν, άραγε, αν μετέτρεπα αυτές τις σύντομες και πάντα εξομολογητικές, πρωτοπρόσωπες αφηγήσεις σε τριτοπρόσωπες;

Προφανώς θα άλλαζα και τα ονόματα, μασκαρεύοντας και τον εαυτό μου και τους οικείους μου, και θα μπορούσα έτσι να γενικεύσω ακόμη περισσότερο τα γραφόμενά μου, δίνοντάς τους μια άλλη προοπτική. Και, αν ήμουν τυχερός, να τα κάνω ίσως να ενδιαφέρουν πιο πολύ κόσμο.

Εξάλλου αυτή είναι η δουλειά μου, η μυθοπλασία, και με την απλούστατη διαδικασία που είχα συλλάβει τα βιώματά μου θα μεταμφιέζονταν, θα μεταμορφώνονταν, θα προβιβάζονταν σε δήθεν επινοημένες αφηγήσεις. Και, την ίδια στιγμή, η ουσία τους θα παρέμενε ίδια, ολόγεια.

Αμ' έπος άμ' έργον. Στρώθηκα στη δουλειά και μετέγραφα ολόκληρο το βιβλίο σε τρίτο πρόσωπο, παραλλάσσοντας πρόσωπα και πράγματα, όπου έκρινα ότι αυτό ήταν αναγκαίο. Το αποτέλεσμα, όμως, μου φάνηκε σχεδόν γελοίο και, ανακρούοντας πρύμναν, επέστρεψα στην πρωτοπρόσωπη αφήγηση.

Η ουσία μπορεί να ήταν ίδια και στη μασκαρεμένη, τριτοπρόσωπη εκδοχή. Όμως δεν πετύχαινα και πολλά, αφού, παρά το καμουφλάρισμα, και πάλι ήταν ορατή η αλήθεια.

Επιπλέον, η σχεδόν γελοία (όπως μου φάνηκε) διάσταση που αποκτούσαν κατά σημεία τα κείμενά μου, αν και δεν άλλαζε την ουσία, τη χρωμάτιζε με έναν τέτοιο τρόπο, ώστε σαν να μην ήταν τελικά η ίδια.

Δεν υπάρχει πιο ιδιότροπο πράγμα από την αλήθεια.

Αυτή είναι η ουσία.

Λύτρωση

Στις δημιουργικές δουλειές προχωράμε στα τυφλά, επειδή τον πρώτο λόγο τον έχει το ασυνείδητο. Αφού, λοιπόν, δεν γράφω βάσει προγράμματος, πιστευα πάντα ότι είναι καλύτερα να χαρακτηρίζουν οι άλλοι τα γραπτά μου. Από όσα έχουν ακουστεί ή γραφτεί γι' αυτά, δύο είναι τα σημαντικότερα.

Προκειμένου να σκιαγραφήσει τη συγγραφική ταυτότητά του, ο Κούντερα έγραψε κάπου ότι είναι «ένας ηδονιστής φυλακισμένος σ' ένα πολιτικό ον».

Τηρουμένων των αναλογιών και χωρίς φυσικά να συγκρίνω τον εαυτό μου με τον σπουδαίο Τσέχο πεζογράφο, κάτι ανάλογο έχει διατυπωθεί, και πιστεύω ότι ισχύει, και για την αφεντιά μου.

Εξηγούμαι για να μην παρεξηγούμαι. Κατ' αρχάς, ως προς το «πολιτικό ον». Η Μάρω Δούκα μου έχει πει – με αφορμή το πρόσφατο μυθιστόρημά μου *Ο άνθρωπος που έκαψε την Ελλάδα*, που ως θέμα

του έχει την Ελλάδα της οικονομικής κρίσης – ότι, εδώ και σαράντα χρόνια, στα βιβλία μου έχουν καταγραφεί, πάντα με τον λοξό τρόπο της λογοτεχνίας, όλες οι πολιτικές και κοινωνικές αλλαγές που συνέβησαν στην κάθε δεκαετία.

Κάτι ανάλογο έχει γράψει για τη δουλειά μου και μια νεότερη πεζογράφος, η Βάσια Τζανακάρη: «Ο Ραπτόπουλος καταφέρει ίσως καλύτερα και με μεγαλύτερη συνέπεια από όλους τους συγγραφείς της γενιάς του να αποδώσει στα βιβλία του το κλίμα κάθε εποχής».

Ως προς το «ηδονιστής», αρκεί το γεγονός ότι τα μισά μυθοπλαστικά έργα μου έχουν από άλλους απλώς χαρακτηριστεί και από άλλους κατηγορηθεί ως πορνογραφία.

«Ο θρίαμβος της πορνογραφίας», όπως το έθεσε επί λέξει ο Ηλίας Πετρόπουλος, έβαλε τη σφραγίδα του στον ύστερο 20ό αιώνα. Το ζήσαμε ακόμη και στην Ελλάδίτσα μας στη δεκαετία του '90, όπου κυριάρχησαν lifestyle περιοδικά σαν το διαβόητο *Κλικ*. Μια εποχή που, από την άποψη αυτήν, εκφράζεται λογοτεχνικά κυρίως με το μυθιστόρημά μου *Λούλα*.

Και παρότι η κυριαρχία της πορνογραφίας αποτελεί θεμελιώδες χαρακτηριστικό της καταναλωτικής

εποχής μας, αναμφισβήτητα αποτελεί και δικό μου χαρακτηριστικό και σήμα κατατεθέν της συγγραφικής ιδιοσυγκρασίας μου.

Και κάτι ακόμη σχετικά με την εποχή μας. Στην επικράτεια της γλώσσας μας, μου κάνει τερατώδη εντύπωση ότι δεν εμφανίστηκε σχεδόν κανείς άλλος συνάδελφός μου που να εκφράζει τον «θρίαμβο της πορνογραφίας», και με άφησαν ολομόναχο να αλωνίζω. Τόσο τραγικά οπισθοδρομική και συντηρητική αποδεικνύεται, γι' άλλη μια φορά, η εν μέρει εξαίσια και εν μέρει απαίσια μικροαστική πατρίδα μας.

(Αισθάνομαι ότι έχω παραλάβει τη σκυτάλη από τον Μεγάλο, όχι Ανατολικό, αλλά Ανδρέα Εμπειρικό, τον οποίο αντιμετωπίζω ως άμεσο πρόγονό μου, επειδή και άλλοι έγραψαν παρόμοιες σελίδες ασφαλώς, από τον Βασίλη Βασιλικό ως τον Γιάννη Υφαντή και την Αλεξάνδρα Μπακονίκα, όχι όμως τόσο απροκάλυπτα πορνογραφικές, όχι σε τέτοια έκταση και με τέτοια ένταση όσο ο υποφαινόμενος.)

Παλεύοντας να βρω μια εξήγηση, γιατί έλαχε σ' εμένα ο κλήρος του βασικού εκφραστή αυτής της τάσης στην Ελλάδα των ημερών μας, κατέληξα στο ακόλουθο συμπέρασμα.

Η μητέρα μου υπήρξε – ο αόριστος δεν σημαίνει

ότι δεν ζει, αλλά ότι δεν είναι πια ίδια μεγαλώνοντας – τόσο ψυχαναγκαστική και καταπιεστική, ώστε μέχρι και την εφηβεία μου ήμουν το «καλό παιδί», υποτακτικό και απολύτως προσαρμοσμένο στα όρια που εκείνη μου επέβαλλε.

Όσπου η σεξουαλική αφύπνισή μου λειτούργησε ως γνήσια επανάσταση. Για μένα, και αυτό λίγο ή πολύ ισχύει για όλους μας, η ερωτική ικανοποίηση ταυτίζεται με τη λύτρωση από ποικίλα κοινωνικά και ψυχολογικά δεσμά, είναι ο Παράδεισος προσωποποιημένος.

Μια στενή φίλη, ψυχίατρος και συγγραφέας, που συνέβαλε στην πνευματική εξέλιξή μου, η Χλόη Κολύρη, το έθεσε κάπως αλλιώς.

Στα γραπτά μου, παρά το συχνά βαρύ κόστος και τα δεινά που επιφέρει κάτι τέτοιο, παρά τις θυσίες στις οποίες υποχρεώνονται οι ηρωίδες και οι ήρωες, δεν παύουν να παλεύουν για την ικανοποίηση της (ερωτικής) επιθυμίας τους, χωρίς ποτέ να παραδίδουν τα όπλα.

Για τις αναγνώστριες και τους αναγνώστες μου, λέει, αυτό είναι πολύ μεγάλο δώρο, υπαρκτικά πολύτιμο, αν σκεφτείς ότι η (ερωτική) επιθυμία καταπιέζεται ασύστολα από την κοινωνία και συνήθως μένει ανικανοποίητη.

Ο,ΤΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΟΥ ΕΧΕΙ ΣΥΜΒΕΙ

Όσο γι' αυτούς που εξακολουθούν να με κατηγορούν ότι παραέχω πολύ σεξ στα βιβλία μου, η μισοσστεία μισοσοβαρή απάντησή μου παραμένει μία: «Άι γαμηθείτε!»